

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 3639

гр. София, 19.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д. Л. Д.

като разгледа докладваното от Д. Л. Д. Наказателно дело частен характер № 20241110203936 по описа за 2024 година

Днес, 19.03.2024 г., в закрито съдебно заседание, Д. Д. - районен съдия и съдия-докладчик по н.ч.х.д. № 3936/2024 г. по описа на СРС, НО, 11 състав, след запознаване с материалите по делото и повдигнатото от А. Т. К. срещу Е. Г. В. обвинение, с твърдения за извършено умишлено престъпление от частен характер, в изпълнение на задълженията си като съдия-докладчик, намирам, че тъжбата не съставлява годно процесуално основание за образуване на наказателно производство от частен характер. Съображенията за това са следните.

Макар ТР 2/2002 г. на ОСНК на ВКС да упоменава изрично обвинителния акт, липсва съмнение, че по дела от частен характер именно тъжбата е процесуалният документ, очертаващ фактическите рамки на обвинението (правната квалификация, съгласно константната съдебна практика, е изключително правомощие на съдията-докладчик, когато се стигне до насрочване на делото за открито съдебно заседание). Срещу възведените с обвинителния акт (респ. тъжбата) обстоятелства, лицето, ангажирането на наказателната отговорност на което се иска, следва да има възможност да противопостави доказателства и възражения, ако намери това за необходимо. За да упражни пълноценно това свое процесуално право, обаче, то следва да е наясно със съдържанието на обвинителния акт (респ. тъжбата), като в съответния процесуален документ следва да са налице ясно формулирани и подлежащи на доказване твърдения за всички съставомерни белези от обективната и субективната страна на изпълнителното деяние.

На първо място, тъжителят не сочи конкретни часови диапазони, за които твърди неизпълнение на цитираното съдебно решение, а важноста на подобно конкретизиране, макар да няма отношение към давностните или преклузивните срокове, касае обективната съставомерност на деянията (конкретно поведение се дължи, но не по принцип, а винаги на точно определено място и в точно определено време). Посочването се дължи за всеки един от инкриминираните случаи.

На следващо място, необходимо е да се посочат местата, на което цитираното от тъжителя поведение на подсъдимата е било дължимо – както с оглед преценката за обективна съставомерност и организиране на защитата, така и за определяне на местната подсъдност.

Отново в този ред на мисли, тъжителят следва да уточни и начина, по който твърди –

предаването да е следвало да бъде осъществено – обстоятелство, от което ще се формират изводи за инкриминирано действие или бездействие, от страна на подсъдмата, а формулирането на ясна обвинителна теза е задължение на частния тъжител.

Прави впечатление, също така, че тъжителят инкриминира и двете проявни форми на изпълнителното деяние по чл. 182, ал. 2 НК – „не изпълни“ (стандартно обвързана с противоправно бездействие) и „осуети“ (предполагаща активни действия, несъобразни с дължимото се поведение). В този смисъл, повече от уместно е – тъжителят да уточни: в както твърди – да се е изразило неизпълнението (за всяко едно от инкриминираните деяния) и в какво – осуетяването (отново за всяко от деянията).

Предвид изложеното,

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯМ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ частната тъжба.

УКАЗВАМ на частния тъжител А. Т. К. в 7-дневен срок от получаване на съобщението с нарочно заявление, с копие за насрещната страна да отстрани непълнотите, съобразно мотивната част на разпореждането.

При неизпълнение на указанията на съда в предоставения срок, производството може да бъде прекратено.

Разпореждането е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____